

Sygn. akt I PK 185/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa [...] Transportu [...] Spółki jawnej w N.

przeciwko T. H.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 kwietnia 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w N.

z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala  
wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa  
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w N. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 stycznia 2016 r. oddalił apelację strony pozwanej [...] Transportu [...] Spółki Jawnej w N. od wyroku Sądu Rejonowego w N. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 czerwca 2015 r. oddalającego powództwo skierowane przeciwko byłemu pracownikowi T. H. o zapłatę kwoty 15.156 zł.

Sądy obydwu instancji uznały, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się od pozwanego naprawienia szkody i zapłatę z tego tytułu kwoty 15.156 zł, na którą to składały się koszty: dojazdu kierowcy do samochodu pozostawionego przez

pozwanego na parkingu na Słowenii, skradzionej benzyny z pozostawionego samochodu, opłat leasingowych i ubezpieczeniowych związanych z pojazdem powierzonym pozwanemu za okres 5 dni jego przestoju na terenie Słowenii, dodatkowej opłaty z tytułu nieponiesienia opłaty za przejazd autostradą w Austrii, niespłaconej przez pozwanego pożyczki oraz niezwróconych przez pozwanego zaliczek. Sąd drugiej instancji uznał, że ciężar dowodu wyrządzenia szkody oraz jej rozmiaru spoczywał na poszkodowanym, a nadto nie można żądać odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody. Tymczasem strona powodowa, wbrew regułom art. 6 k.c., nie przedstawiła żadnych wiarygodnych dowodów na poparcie swych twierdzeń. Roszczenia w zakresie szkody wynikającej z dojazdu kierowcy oraz kradzieży paliwa ze zbiorników samochodu opierała jedynie na szacunkowych wyliczeniach. O fakcie zatrzymania pozwanego pracownika na terenie Słowenii przez tamtejsze organy ścigania strona powodowa dowiedziała się następnego dnia i niezwłocznie mogła podjąć czynności związane z zabezpieczeniem samochodu. Również nieuzasadnione okazało się roszczenie o zasądzenie kosztów „opłat leasingowych i ubezpieczeniowych związanych z pojazdem ciężarowym powierzonym pozwanemu za okres 5 dni przestoju”. Nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut zwrotu opłaty dodatkowej z tytułu braku opłat za przejazd autostradą w Austrii. Pracodawca nie wykazał bowiem w sposób niebudzący wątpliwości, że to zachowanie pozwanego przyczyniło się do nienaliczenia opłat za przejazd, a nie błędne działanie urządzenia GO-BOX lub urządzeń inkasujących takie opłaty. W kwestii pożyczki udzielonej pozwanemu, z okoliczności ujawnionych w postępowaniu dowodowym wynikało, że tę pożyczkę udzielił pozwanemu właściciel powodowej spółki M. M., jako osoba prywatna, a nie spółka. Ponadto pozwany przedstawił dowody zwrotu poszczególnych rat pożyczki, z których wynikało, że do spłaty pozostało tylko 100 euro. Ponadto roszczenia z tytułu potencjalnych szkód spowodowanych przez pozwanego w 2011 r. uległy przedawnieniu z uwagi na upływ 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła naruszenie prawa procesowego: 1/ art. 378 § 1 k.p.c. przez zaniechanie przez Sąd drugiej instancji rozpoznania sprawy, w szczególności brak rozważenia i dokonania odpowiedniej oceny

zarzutów apelacji, 2/ art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie ogólnikowego uzasadnienia do zaskarżonego wyroku, który nie odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji oraz pobieżnie wyjaśnił podstawy prawne orzekania, przez co zaskarżony wyrok uchyla się spod kontroli kasacyjnej, 3/ art. 162 k.p.c. przez niesłuszne przyjęcie, że w przypadku braku rozstrzygnięcia przez Sąd wniosku dowodowego strona powinna zgłosić stosowne zastrzeżenie do protokołu zgodnie z treścią przepisu art. 162 k.p.c., oraz naruszenie przepisów prawa materialnego: 4/ art. 122 k.p. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że naliczenie dodatkowych opłat wynikało z zaniechania kontroli działania urządzenia G. [...] do poboru opłat za korzystanie z autostrad w Austrii w różnych dniach oraz z braku wniesienia reklamacji przez stronę powodową, co uniemożliwiało przypisanie pozwanemu „winy umyślnej” w wyrządzeniu szkody powodowemu pracodawcy, 5/ niezastosowania art. 291 § 3 k.p. w związku z art. 442<sup>1</sup> § 1 k.c. w sytuacji, gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwalał na ustalenie, że pozwany nie ustawił „w sposób odpowiedni urządzenia G. [...] do poboru opłat za korzystanie z autostrad w Austrii, działał umyślnie na szkodę pracodawcy, przez co w niniejszej sprawie zastosowanie winny mieć terminy przedawnienia roszczeń odszkodowawczych określone w Kodeksie cywilnym”.

Powołując się na powyższe skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej oraz o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania rozpoznawczego oraz kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, a w razie przyjęcia do rozpoznania – o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania. Została wniesiona przeciwko całości zaskarżonego wyroku, tymczasem z jej podstaw, zarzutów oraz wysokości kasacyjnego zaskarżenia wynika, że skarżący w istocie

rzeczy ograniczył się do zaskarżenia niezasadzenia odszkodowania z tytułu „naliczenia dodatkowych opłat wynikających z zaniechania kontroli działania urządzenia G. [...] do poboru opłat za korzystanie z autostrad w Austrii w różnych dniach” oraz niewniesienia reklamacji przez pozwanego ze względu na potencjalnie wadliwie działające urządzenie lub niesprawny system poboru opłat. W wymienionym zakresie skarga kasacyjna nie była oczywiście uzasadniona, ponieważ oddalenie apelacji w tej zaskarżonej części Sąd drugiej instancji uzasadnił wadliwym działaniem wymienionego urządzenia, które zamontowały służby techniczne strony powodowej i „w zasadzie nie wymagało obsługi ze strony kierowcy”. Urządzenie to nie działało „tylko w poszczególnych dniach i na pojedynczych punktach poboru opłat”, przeto przypisanie winy umyślnej pozwanemu było bezpodstawne i bezzasadne. Ponadto, według tego Sądu, to strona powodowa „powinna była ewentualnie reklamować błędne działanie urządzeń, które skutkowało naliczeniem dodatkowych opłat”. Takie ustalenia oraz ich jurysdykcyjna ocena nie poddają się weryfikacji kasacyjnej na podstawie chybionego wniosku o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, bo taka kwalifikowana wada zaskarżonego wyroku nie jest widoczna od razu bez wnikania w szczegóły sprawy ani bez potrzeby ponownej lub dodatkowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Potencjalne zawinienie pozwanego w tym zaskarżonym zakresie mogło zatem co najwyżej wynikać z nieumyślnego wyrządzenia szkody (art. 114 k.p.), co i tak wymagałoby poczynienia dodatkowych i brakujących ustaleń w zakresie potencjalnego pracowniczego zaniechania obowiązków prawidłowej obsługi ww. urządzenia lub zgłoszenia reklamacji, czy niezasadności ustalenia o możliwej niesprawności systemu poboru opłat, czego Sąd Najwyższy nie może się domyślać we własnym zakresie ani wyręczać autora ułomnego zaskarżenia w postawieniu i uzasadnieniu potencjalnie adekwatnych zarzutów i wniosków kasacyjnych (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). W konsekwencji potencjalne roszczenie z nieumyślnego wyrządzenia szkody przedawniło się z upływem 3 lat (art. 291 § 1 k.p.).

Pozostałe zastrzeżenia strony skarżącej także nie poddawały się weryfikacji kasacyjnej ze względu na ogólnikowe, nieprecyzyjne lub nieweryfikowalne zarzuty

kasacyjne, a przede wszystkim z braku oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, w której nie wykazano tak kwalifikowanej wady zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Równocześnie Sąd Najwyższy oddalił wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym ze względu na spóźnione wysłanie pełnomocnikowi strony powodowej odpowiedzi na skargę kasacyjną listem poleconym z 1 czerwca 2016 r., tj. po terminie z art. 398<sup>7</sup> § 1 k.p.c., przez co doszło do naruszenia obowiązku z art. 132 § 1 k.p.c. w terminie wymaganym do wniesienia skutecznej odpowiedzi na skargę kasacyjną. W konsekwencji nie było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.